

Mirror
mirror

REGÉNY

CARA DELEIVINGNE

ÉS

ROWAN COLEMAN

GABO

1

Az élet megy tovább. Ezt mondja mindenki.

Ugyanúgy fel kell kelniünk reggel, el kell indulnunk a suliba, haza kell jönnünk, és hülye dolgozatokra kell készülnünk. És persze közben „reménykedni, imádkozni és bízni”, meg egy csomó más marhaság, amiről mindenki magyaráz nekünk.

Az élet megy tovább – orbitális kamu, mert mióta Naomi eltűnt azon az éjszakán, olyan az életünk, mintha valaki megnyomott volna egy bazi nagy PAUSE-gombot. Telnek a napok, a hetek, a hónapok, valahogy mégsem történik semmi. Tényleg semmi. Olyan, mintha nyolc hete folyamatosan visszatartanánk a lélegzetünket.

Mert elmondom én neked, mi nem hangzik már el a szájukból egy ideje: nem mondják már, hogy majd hazajön, hogy majd visszatér, ha készen áll rá. Mindennap látom a nővérét, Ashirát a suliban, lehajtott fejjel, magába zárkózva, minden testrésze azt a jelzést küldi, nem akarja, hogy bárki is a közelébe menjen. Az anyukája és az apukája bóklásznak a szupermarketben, nézegetik a polcokat, de valójában nem érdekli őket a világon semmi. Mert bár Nai tűnt el, valójában ők vesztek el csak igazán.

És igen, régebben tényleg azért lépett le, hogy keressék, egyszerűen szerette a figyelmet, a felhajtást. De jó ideje nem csinált már ilyet, és soha nem így. Soha nem akart ekkora fájdalmat okozni a szüleinek vagy Ashnek – aki mintha vigyázzállásban várná a rossz hírt. Nai bonyolult lélek, de szereti a családját, és a családja is szereti őt, és most mintha még inkább összekovácsolódtak volna a bajban. Mert ők tényleg olyan család, akik törődnek egymással.

Naomi sosem tenne ilyet velük, ahogy velünk sem. Ezt persze senki nem akarja meghallani, se a rendőrég, se a szülei, mert könnyebb lehet azt hinni, Naomi szórakozik, mint beismerni, hogy egyszerűen eltűnt.

És ezért néha azt kívánom, bárcsak előkerülne a teste.

Ezért vagyok én egy orbitális gyökér. Néha azt kívánom, bárcsak meghalt volna. Akkor legalább tudnám.

De nem. Nem találtak semmit, és az élet megy tovább.

Ami jelen pillanatban azt jelenti, hogy ma például meghallgatást tartunk. Új basszusgitárost keresünk Naomi helyére.

Mert egy ideig úgy tűnt, nélküle nem fogjuk tudni folytatni. A Mirror, mirror megmaradt tagjai – Leo, Rose és én – egy már nagyon is esedékes próbán csak álltunk, és azon tűnődtünk, abba kéne hagyni az egészet. Ki is mondtuk, hogy ezt kellene tennünk. De egyikünk sem pakolt össze, senki nem volt képes elhagyni a próbatermet; mind tudtuk, hogy képtelenek lennénk rá, nem tudnánk elengedni. Azzal életünk legjobb dolgát zárnánk ki, persze jó okkal.

Naomi alapította a bandát, vagy legalábbis nagy része volt abban, hogy egy béna suliprojektből egy ilyen, mindent meghatározó dologgá váljon az egész. Nai miatt jöttünk rá, hogy mind jók vagyunk valamiben, mert ő olyan jó volt

abban, amit csinált. Mert persze, remek gitáros volt, ha hallanád, hogyan hozza az alapot, el sem hinnéd. De Naomi remek szövegeket is írt, úgy értem, igazán jó dalokat. Én sem vagyok rossz, de mi ketten együtt tudtunk igazán különleges dolgokat létrehozni. A Mirror, mirror előtt ő sem gondolta volna magáról, hogy ennyire tehetséges. De mi meggyőztük róla. És minél többször mondtuk, mennyire jó, annál jobb és jobb lett. És ha valamiben ilyen tehetséges vagy, akkor nem kell elmenekülnöd semmi elől.

Azon a napon, amikor majdnem feloszlottunk, a zene-tanárunk, Mr. Smith bejött a próbaterembe. Nyári szünet volt, a sulis ilyenkor teljesen üres volt. Minket is csak Smith külön engedélyével engedtek be gyakorolni. Mindig a terem előtt ült, és újságot olvasott, míg mi veszekedtünk és zenéltünk. De ezúttal bejött hozzánk, leült, és várta, hogy megszólaljunk. Megütököztem azon, mennyire máshogy festett. Mr. Smith az a fajta ember volt, aki betölti maga körül a teret, nemcsak azért, mert magas és kisportolt, de azért is, amilyen: szerette az életet, szeretett *minket*, a diákjait, és ez igazán ritkaságszámba ment. Az a fajta ember, aki miatt úgy érzed, oda kell tenned magad, jól kell tanulnod, és mindezt annak a furcsa energiájának köszönheti, ami akaratlanul is árad belőle, és amit nem sok felnőttnél lehet látni. Őt tényleg érdekli, mi van veled, mi lesz belőled.

De aznap olyan volt, mint akiből kinyomták a szuszt, mintha az a sok energia és pozitivitás egy csapásra elpárolgott volna belőle. Félelmetes volt így látni, őt, aki mindig olyan erős és határozott. Valahogy elkezdtünk hasonlítani egymásra. Jólesett látni, mennyire megviselte Naomi eltűnése; ebből is látszott, hogy ő tényleg törődött vele. És nem sok ilyen ember volt rajtunk és a családján kívül.

Nem tudom, a többiek hogy voltak ezzel, de amikor megláttam, arra gondoltam, legalább annyira szeretnék én segíteni rajta, mint amennyire ő akart nekünk.

– Srácok, ti tényleg azon gondolkodtok, hogy abbahagyjátok? – kérdezte.

Egymásra néztünk, és egy pillanatra mintha visszamentünk volna az időben. Abba a magányos, fura állapotba a barátságunk előtti korszakból. Újra úgy éreztem magam, mint régen, és ez megrémisztett.

– Rossz nélküle – mondtam.

– Ezt megértem – felelte, és beletúrt a szőke hajába.
– De figyeljete! Ha most abbahagyjátok, meg fogjátok bánni. Ti négyen... hárman... Nagyon büszke vagyok rátok, és arra, amit együtt csináltok. Nem szeretném, ha mindez semmivé válna, miattatok sem, és Nai miatt sem. Most nem tehetek sokat Naomiért, csak annyit, hogy megőrzitek a nevét, amíg meg nem találják. Gondoskodjatok róla, hogy ne adják fel a keresést. Van egy ötletem! Szervezhetnénk egy jótékonysági koncertet, itt az iskolában. A befolyt összegből a család folytathatja a keresést, elérheti a médiát. Mutassátok meg a világnak, mennyire fontos ez számotokra! Ezt kellene csinálni. De nélkületek nem fog menni, srácok. Benne lennétek?

És persze hogy benne voltunk, mi mást mondhattunk volna?

Ez volt az egyetlen, amit tehattünk.

És tényleg meg is akartuk csinálni, mindhárman, egész nyáron készültünk rá, de a koncert időpontja vészesen közele-

dett, és rájöttünk, muszáj lesz új basszusgitárost keresnünk. A rohadt életbe.

Naomi volt a legjobb basszeros, akivel valaha játszottam, ami fura, mert lány, és a lányok általában nem olyan jók ebben. Ez most nem szexista duma akar lenni, egyszerű tény. Egy basszusgitárosnak valahogy szándékosan láthatatlannak kell maradnia – ő szolgáltatja az alapot –, és a lányok általában pont kitűnni szeretnének.

Össze kell szednem magam. Kikecmergek az ágyból, és a földön heverő ruhakupacra szegezem a tekintetem.

Leonak könnyű, kiugrik az ágyból, és alapból, különösebb erőfeszítés nélkül is jól néz ki.

Felkapja a gitárját, és máris félistennek tűnik, a csajok legalábbis minimum annak kezelik. Nem fair, hogy tizenhat éves korára ilyen kiforrott egyéniség, magas, mély hangú, izmos.

Én ezzel ellentétben még mindig ebben a fura fázisban vagyok. A fura fázisban élek, vagy én magam *vagyok* a fura fázis. Ha létezne külön emoji a fura fázisra, az tök úgy nézne ki, mint én. El is fogadhatnám ezt az állapotot, mondjuk negyven és a halál közt.

De most jól akarok kinézni, olyan Leósan jól, menőn: sima fehér póló, farmer, kapucnis pulcsi, makulátlan magas szárú, de nekem ez nem megy. Én semmi menőséget nem tudok felmutatni azon túl, hogy Leo haverja vagyok.

Rose is tök jól néz ki, de ő olyan természetesen szép, ha nem tenne érte semmit, akkor is gyönyörű lenne. Sötétbarna haj, kiszőkítve, de nem az egész; nem vézna, mint a legtöbb csaj, Rose melle és csípője bőven elég volt arra, hogy az egész Thames Comprehensive a tenyeréből egyen.

És ez nem minden. Egy vagonnyi sminket ken magára, még akkor is, ha nélküle amúgy sokkal csinosabb – mondjuk, lehet, hogy pont ezért. Hátrafésüli a haját, és szétszaggatja a harisnyáit. Rose tisztában van azzal, hogy jó csaj, és ki is használja az adottságait, mert bárhová is megy, azonnal felforrósodik körülötte a levegő. A többi csaj próbálja utánozni, de nincs még egy olyan lány, mint Rose, leginkább azért, mert ő egyszerűen szarik a világra. De amikor énekel... vibrálni kezd minden. A szemek zöld színűvé válnak, a nadrágok megkeményednek.

A kis négyesünkben, a mi balsorsú famíliánkban Naomi volt... vagyis ő hasonlít rám a legjobban. Ha Leo és Rose az elcseszett-báلكirály-és-báلكirálynő-kasztba tartoznak a suliban, akkor mi ketten inkább a gyépés kockákéba.

Ha Naomira gondolok a vastag keretes szemüvegében, amely eltakarja a szív alakú arcát, és elrejtí a szép, barna szemét, szinte büszke vagyok rá. Ahogy állig begombolja az ingjét... és azok a rakott szoknyák... senki más nem hord ilyet. Kínosan ügyel a cipőire, mindig szorosan megkötí, mindig tökéletesen tiszták. És mindezek mögött a kusza, összeegyezettethetetlen ruhadarabok mögött azért egy igazi ellentmondást nem tűrő, céltudatos valaki áll.

Néha Naomival csak úgy elmentünk a könyvtárba kajálni, ücsörögni, olvasgatni. Csendben, nyugalomban... Olyan békés volt az egész. El-elkapta a tekintetem a könyve fölött, megemelte a szemöldökét, amikor néhány kilencedikes wannabe ment el előttünk, egymásra vigyorogtunk, mi, a két hitetlen kockafej, akik már szerencsésen túl voltak a startmezőn.

És amikor játszott... annyira jó volt, jobb, mint bárki a világon. Velem a doboknál – mi voltunk a banda lelke, ritka precizitással tartottuk az ütemet.

Nem tudtam nem törődni azzal, hogy nézünk ki együtt, szóval basszus: kockás ing, farmer, az ing alatt fehér póló – ez volt az én zenekari egyenruhám. Rose csak favágó pro szettnek emlegette.

Legalább a hajammal nem kell törődnöm, mióta leborotváltattam a nagyját.

Répafej.

Vörhenyes.

Pöcsfej.

Ezeket a kedves beceneveket mind azért kaptam, mert vörös a hajam, és nemcsak simán répaszínű – még göndör is. Jézusom, tulajdonképpen arra születtem, hogy kicsináljanak. Nincs min csodálkozni. Megpróbálhattam volna kezdeni vele valamit, Rose ebben nagy segítség volt. Állandóan cuccokat akart kenni a hajamra, hogy egyenes legyen, de nem jött be. Minden harmadik nap felajánlotta, hogy befesti feketére, de erre is nemet mondtam. Vörös vagyok, oké? Fogadjátok el!

Egyébként is, ha feketére festenénk a hajamat, már nem hívhatnának Rednek, ami meg szerintem amúgy a legkirályabb becenév.

Nai eltűnése előtt rövidre vágattam a hajam. Nem mondtam el senkinek, csak beültem egy fodrászatba, és azt kértem, vágják nagyon rövidre a szélein, a tetején pedig maradjon hosszú. Elég hosszú ahhoz, hogy a szemembe lógjon, és úgy nézsek ki vele, mint valami örült. Anya egy szolid órán keresztül sikított, amikor meglátta. Nem viccelek, azt mondta, úgy nézek ki, mint aki most szabadult

a fegyházból. Amikor apa hazaért a szokásos „egész estés tanácsülésről”, anyával kezdett el üvöltözni, hogy ne üvöltözzön velem.

Rosszabb volt a helyzet, mint amikor kiszúrattam a fülem – négy helyen, azóta nem is nagyon idegesítem magam azzal, hogy beavassam őket a külsőmmel kapcsolatos változtatásokba. Úgysem értenék meg, hogy ezektől a dolgoktól vagyok önmagam. Nem éri meg azt a sok balhét.

Már rég rájöttem, hogy a szüleim nem fognak megmenteni, nem fognak segíteni, hogy megtaláljam magam. Mindketten beleragadtak a saját szarságaikba, mi pedig, a húgokkal, Gracie-vel csak járulékos problémát jelentünk számukra. Mikor erre rájöttem, sokkal könnyebbé vált számomra minden.

Persze nem könnyű nem tudomást venni arról, hogy az anyám utál, az apám meg egy mocsok. De azért rajta vagyok az ügyön.

Mirror, mirror dalszöveg

Hová tűnt?

Mindig fényben lépkedett,
Erő volt a mosolyában.
Sosem bánta meg, amit tett,
De el-elszökött mostanában.

Hová ment a csaj, akit akartam?
Hová lett a csaj, akit imádtam?
Ez egy lidérces álom.
De nem, adom fel, addig keresem, míg...

Meg nem találok.

2

Rose uralja a teret – megint. Úgy kapcsolja le az erősítőt, mintha basszusgitarozni a világ legkönnyebb dolga lenne.

– Jézusom, Toby, teljesen szétcseszted ezt a basszust. A sírba teszel, haver – mondja Rose a legutóbbi áldozatának. – A csajodat is így ujjazod meg?

– Bocs... – sóhajtja Leo. – Talán tényleg nem kellene ezt erőltetni...

Toby vörös arccal lép ki a teremből, én meg kilesek a folyosón álló sorra. Mert sor van. Régebben én is köztük álltam, most meg hozzám, az én bandámba állnak sorba az emberek. Egyszerre jó és szar érzés. Nai hozta létre ezt a zenekart, ő írja a legjobb szövegeket, ő a szíve-lelke mindennek. Miatta álltak meg az emberek, ha zenéltünk, az ő hangzása, az ő szavai miatt. És ezek az emberek most azért állnak sorba, hogy helyettesítsék őt.

Akarom ezt a bandát, mert szükségem van rá. E nélkül nem tudnék mit kezdeni magammal, és ettől egy rakás szerencsétlenségnek érzem magam.

Egyik jön a másik után, a szerkóm mögül nézem végig, ahogy szemlesütve elhúzzák a csíkot, egészen addig, míg csak két jelölt marad odakint.

A csajt Emilynek hívják, csinos és menő. Nem az a kategória, akit élve megzabálnál, de azért elég szexi ahhoz, hogy egész nap képes lennél nézni, és verseket írni a hajáról, meg ilyenek.

Már amikor belép, tudom, hogy Rose-nak nem fog kelleni. Nem is kell mondania semmit, egyszerűen látod megvillanni a tekintetét. Ő a jó csaj a bandában, kettőnek már nincs hely.

Ami igazán kár, mert amint elkezd játszani, tudom, hogy Emily jó. Jól mozog a ritmusra, belerakja magát, együtt van a dobbal. Tök jó, egészen intim érzés. Azon kapom magam, hogy a kék szemébe bámulok, és mosolygok rá – mert a dobok mögött egyébként egészen megnő az önbizalmam, vagy legalábbis nem akarom azonnal kinyírni magam, ha tudtára szeretném adni egy csajnak, hogy bejön nekem. Visszamosolyog rám, és a dobverőt ebben a pillanatban ki is bénázom a kezemből. Zörögve gurul végig a padlón.

– Bocs, szivi – mondja Rose, anélkül hogy egyáltalán ránézne Emilyre. – Nem működik. De azért nem volt rossz.

Emily nem felel, csak sóhajt egyet, és még utoljára rám mosolyog, mielőtt elmegy.

– Nekem tetszett – mondom. – Én megtarthatom?

Rose akkorát üt a bicepszembe, hogy belesajdul. Ennek a csajnak van ereje.

– Jézus, Rose! Hátrább az agarakkal!

– Ugyan már, mit ízéltek... – Megrázza a fejét. – Baszszus, Red, ez most nem arról szól, hogy minden ribit bevegünk a bandába.

– Emily nem ribi – szólal meg Leo. – Nekem is tetszett.

– Jézusom, de debilek vagytok. Most komolyan ennyi kell, cicik, és máris pincsikutyákká változtok?

Leo és én egymásra nézünk, próbálunk nem röhögni.

– Nem pont ezt használod ki a suliban? – kérdezi Leo suttogva, mire Rose átveti a karját a nyakán.

A következő versenyző Leckraj, egy nyolcadikos srác. Úgy néz ki, mint én tizenhárom évesen, fogalmam sincs, mit kezd magával a Thames dzsungelében. A basszusgitárja nagyobb, mint ő, de legalább nem játszik szarul. Nem is olyan jó, mint Emily, közelébe se ér Naominak, de határozottan nem rossz. Látszik rajta, hogy neki ez az egy lehetősége van. A gitárjával él itt túl.

– Na, Leckraj, a „Head Fuck” basszusát szeretném, jó? És utána...

– Srácok, abbahagynátok egy percet?

Mr. Smith lép be hirtelen a terembe, úgy néz ki, mint akit megrázott az áram. Soha nem láttam még ehhez hasonló kifejezést az arcán, mintha éppen most értesült volna róla, hogy közeleg a világvége. Megrémiszt. Elszorul a torkom, görcsbe áll a gyomrom. Ez valami rossz hír lesz...

Senki nem mond semmit.

Nem is kell.

Mintha a levegő besűrűsödött volna körülöttünk, és lelassult volna az idő. Nem kapok levegőt.

Mindannyian tudjuk, mit akar nekünk mondani.

– Megtalálták? – Olyan mintha fényévekre innen tenném fel a kérdést. Kívülről alig hallom a saját hangomat.

Bólint, de képtelen ránézni bármelyikünkre is.

– És...? – Ezúttal Leo próbál kérdezni, a tekintetét egyenesen Smithre szegezi, várja, hogy végre bekövetkezzen az, amire idáig vártunk, hogy végre megtudjuk az igazat.

– Ő... – Mr. Smithnek egy pillanatra elakad a lélegzete, megrázza a fejét. Aztán végül ránk néz, könnyek szöknek a szemébe, a szája furcsán remegni kezd, és beletelik egy kis időbe, mire rájövök, hogy...

...mosolyog.

– Életben van – mondja.

3

A világ valahogy kiszalad a talpam alól. Egy pillanatra magam előtt látom az arcát, úgy, mint amikor utoljára láttam őt, a mosolyát, a ragyogó szemét. Vele akarok lenni.

– És hol van? – szaladnak ki Rose-ból a szavak. – Azonnal látnunk kell, *most* azonnal. Hol van? Otthon? Itt? Itt van valahol a suliban?

– A St Thomasban – feleli Mr. Smith.

– Basszus. – Rose megrázza a fejét.

– A kórházban? Mi történt vele? – kérdezem.

– Bántotta valaki? – Leo állkapcsa megfeszül. – Ki a fasz bántotta?

– Figyeljetek... – Mr. Smith úgy emeli fel a kezét, mint ha egy csapat dühöngő gyereket szeretne lecsillapítani.

– Tudom, hogy ez most nehéz, ezért is akartam én elmondani nektek. Beszéltem a szüleitekkel, és megengedték, hogy elvigyelek titeket. De valamit tudnotok kell.

– Hol volt? – kérdezi Rose, mielőtt mi kérdeznénk meg.
– Ezt csak elmondta.

– Elmondta, miért ment el? – Leo hangja tele van haraggal. – Elmondta, miért kellett elmenekülnie?

– Mi történt vele? – kérdezem. – Elmondta, mi történt?

Mr. Smithnek megereszkedik a válla, lecsúszik a fal mentén, és a földet kezdi el bámulni. Látom rajta, hogy erőt gyűjt, és próbálja kitalálni, mit mondjon – ügyesen akarja megválogatni a szavait. Meg akar védeni minket. Ami nem jó jel.

– Valami... valami történt veled az elmúlt pár órában. Hajósok találtak rád sétahajók kikötőköteleibe gabalyodva a Westminster Bridge-nél. A vízben. Eszméletlen volt, de még lélegzett. A kötélen valahogy kint tartotta a fejét a vízből... de megsérült. A fején, és... még senki nem tudja, mennyire súlyos.

– Mit akar ez jelenteni? – Rose két lépést hátrál, olyan, mintha meg akarná ütni őt. Aztán lassan felnéz rá, egymásra merednek egy ideig.

– Azt jelenti, hogy elég nagy esély van rá, hogy nem éli túl.

Egy szempillantás alatt megváltozott minden. Újra látom az arcát, és azon tűnődöm, hogyan lehet egyszerre megtalálni és elveszíteni valakit.

Volt egy év, amikor sok időt töltöttem kórházban. Tízéves koromban. Már egy szociális munkást küldtek rám. Először eltörtem a csuklómat; a szomszéd kutyájával játszottam, felugrott rám, én meg hátraestem, és beütöttem a kezem egy kőből készült virágtartóba. A recsegő hangtól azonnal felugrottam. Aztán a bokám következett, amikor Kevin Monkkal fociztam, és kicselezte a lábamat is. Végül összezúztam néhány bordámat, amikor leestem egy fáról. Azon versenyeztünk, ki tud a legmagasabbra mászni. Amúgy én nyertem.

A furcsa az, hogy nem utáltam a balesetét. Tetszett, hogy sokat kellett várni, mert ez azt is jelentette, hogy anya vagy apa végig mellettem ültek; mindegy volt, mennyi ideig tartott, ők ott voltak velem. Bár apa mindig nyavalygott, anya meg, aki akkor Gracie-vel volt terhes, többnyire kimerült volt, de akkor is: csak az enyémekek voltak. Meghallgattak, beszélgettünk, neveltünk, hagyták, hogy játszjak a telefonjukon. Miután leestem a fáról, bent kellett maradnom éjszakára, hogy megfigyeljenek. Anya szerzett egy tévét, és egész este együtt néztük a gagyi műsorokat egy hatalmas csomag Doritos társaságában. Végig fogta a kezem.

Amikor a szociális munkás megjelent, a konyhaasztalnál beszélgették, és anya idegességében a körmét rágta. Nem értettem, miért aggódik annyira, én nem akartam, hogy idegkedjen, nem szerettem, ha olyan arcot vág. Azt akartam, hogy újra vidám legyen. Mindent elmeséltem a nőnek, az összes balesetet, egyiket a másik után, nagyon részletesen: a kutyát, a focit, a fára mászást. Aztán újra el kellett mondanom neki mindent, és még egyszer, miközben anya nem lehetett ott. Aztán egyszerűen összepakolt, és elment.

– Na, mit szeretnél? – kérdezte anya, amikor visszajött. Összeborzolta a hajam. – Én kis ördögfajzatom.

Forró csokit csinált nekem pillecukorral. Ott ültem az asztalnál, és azon gondolkodtam, mit csinálhattam ilyen jól.

Legutóbb akkor voltam kórházban, amikor Gracie megszületett; apa vezetett át minket a végtelen hosszú folyosón, egy terembe, hosszú függönyökkel. Anya az ágy szélén ült, egy aprócska kis szörnyeteggel a karján, aki éppen torkaszakadtából üvöltött. Ha nagyon magam alatt vagyok, csak

felidézem ezt a pillanatot, négyünket ott az ágy körül. Ha erre a képre gondolok, egy erős egységet látok. Egy családot, aminek Gracie-haj szaga van, látom magam előtt apa mosolyát. Anyát, egyszerre fáradtan és boldogan. Azért emlékszem ennyire erre a napra, mert ez volt azóta az utolsó pillanat, amikor családként gondoltam magunkra.

Igen, az utolsó.

Ahogy Mr. Smitht követjük a kórházba, az egész virtuális valóságnak tűnik, a csillogó padlóval és a hosszú folyosóval. Valami szúrós szag terjeng a levegőben, kaparja a torkomat. A lift csendjében csak a cipőink gumitalpa csikorog, a fejünk fölött villognak a fények.

Aztán elérünk a szobához, és tudjuk, hogy ott fekszik bent a legjobb barátunk. Aki talán haldoklik.

Kint állunk a kórterem előtt, látom Nai anyukáját és apukáját, ölelkeznek, egymás vállába temetik az arcukat. Látom, hogy Nai anyukája a férje ingjét gyűrögeti, mintha attól félne, ha elengedi, elsüllyed valamiben.

– Mrs. Demir? – szólítja meg őket Rose, és előrelép. Mr. Smith még a liftnél áll. Egyébként Maxnek és Jackie-nek hívjuk őket, de ez a megszólítás valahogy most nem illik ide.

Amint Nai anyukája megpillantja Rose-t, azonnal magához vonja, ő is része lesz ennek az egységnek. Leo és én is belépünk, és átkaroljuk őket. Nai szülei mindig szeretettel fogadtak minket az otthonukban, sosem éreztették velünk, hogy ne látnának szívesen.

Egy pillanatra beszippant a sötétség, elveszem ebben az ölelésben; összeszorítom a szemem, nehogy kibuggyanjanak a könnyek. Nem akarom, hogy lássák, mennyire félek.

Aztán szétrebbenünk, és én csak hevesen pislogok a neonfényben.

– Hogy van? – kérdezi Mr. Smith, aki pár lépéssel még mindig mögöttünk áll.

Jackie megrázza a fejét, Max az ablakhoz fordul, és a rolón át a bent fekvőre néz. Max mindig vidám, a sötét színű szeme valahogy folyton ragyog, és tisztában vagy vele, hogy bármelyik pillanatban benyöghet egy borzasztóan öblös poént. Soványan, gyengén látni őt, fájdalmas és nehéz.

Legszívesebben odalépnék mellé, de nem megy. Félek. Félek attól, mit látnék odabent.

Mit jelenthet az, hogy fejsérülése van? Máshogy néz ki? Vérzik? Nai és én csípjük a beteg horrorfilmeket a Netflixen, láncfűrész gyilkossal, bosszúálló démonokkal, minél véresebb, annál jobb. De ez most a valóság. *Ez az igazi horror.* És ettől halálra rémülök.

Jackie-re nézek, sárgásszőke hajának töve már sötét színű, a hosszú, vékony karja, pipaszár lábai és az, hogy úgy öltözködik, mintha húsz évvel fiatalabb lenne, mindig kiakasztotta Nait. Az én anyám azt gondolja, Jackie izléstelenül néz ki, de rólam is ezt gondolja.

– Beszéltek már vele? – kérdezi Rose Jackie kezét fogva.
– Felébredt?

– Max – suttogja Jackie a férjének, aki csak a fejét rázza, majd egy mellettünk elhaladó orvost állít meg.

– Doktornő...

A nő a fehér köpenyben ránk mered.

– Ők a lányom barátai, tulajdonképpen családtagok. Elmagyarázná nekik, mi történik most vele, kérem? Én magam sem vagyok biztos benne, hogy értem.

A doktornő összeszorítja a száját, láthatóan nyugtalan, de végül karba teszi a kezét, és beszélni kezd.

– Naomit egy vontatóhajó legénysége találta meg a Temzén. A kikötőkötélbe gabalyodva...

– Pár percnyire volt az otthonától – mondja Rose Leo felé fordulva. – Majdnem hazaért. Beleesett a folyóba?

– Az még nem tisztázott, hogyan került a vízbe, csak annyit tudunk, hogy a kötél menthette meg a fulladástól, és a fejsérülése lehetett az oka annak, hogy eszméletlen volt. De annak a kötélnak köszönheti, hogy még él. Most próbáljuk felmelegíteni, nagyon lassan, miközben mesterséges kómában tartjuk, hogy monitorozhassuk az agya duzzadt és vérző részét. De holnap már többet tudunk.

Minden pillanatban azt várom, hogy megértsem, mi történik, de ez a pillanat valahogy nem akar eljönni, olyan az egész, mintha képzelődnék.

– Értem, hogy ez... rossz, de jól lesz majd, ugye? Rendbe jön, igaz? – kérdezi Leo szinte haraggal a hangjában. A doktornő hezitál, talán fél őszintén válaszolni, főleg egy ekkora kölyöknek, aki ráadásul ki is van gyúrva. Leo néha elég félelmetes tud lenni.

– Nem tudjuk... – mondja ki lassan. – Már az is csoda, hogy ennyi időt kibírt a vízben, meg az is, hogy a sérülésébe nem halt bele azonnal. Erős lány, annak kell lennie, ezért is van itt. Mindent megteszünk érte.

– Láthatnánk? – kérdezi Rose. – Kérem, látni szeretnénk őt.

A doktornő Maxre néz, az engedélyét kéri, ő pedig bólint egyet.

Mindannyiunkat végigméri, titkon azt remélem, végül nemet mond, és nem enged be hozzá.

– Oké, egyszerre csak egyikőtök menjen be. Mind kaptok három percet. De nem többet.

– Beszelnünk kell hozzá, nem? – kérdezi Rose, miközben Max kinyitja neki az ajtót. – Mert akkor talán felébred. A tévében azt mondják, a kómában fekvő emberek hallanak.

– Nos, ez mesterséges kóma.

– Mi? – Rose úgy fagy le, mintha eddig nem fogta volna fel.

– Intubáltuk és szedáltuk őt, hogy a testének legyen esélye a felépülésre. Attól, hogy beszéltek hozzá, még nem fog felébredni, de megvan az esélye, hogy hall titeket, szóval... miért ne? – A doktornő egy pillanatra elmosolyodik. Rose belép a szobába, óvatosan becsukja maga után az ajtót.

– Meg kellene ejtenünk néhány telefont. Rendben lesztek addig, srácok? – kérdezi Jackie. A szempilláspirálja lefolyt a szeme alá, csíkokban az egész arcán. Bólintok.

– És ti? – kérdezek vissza.

– Őszintén, Red? – A szemébe megint könnyek gyűlnek, mikor megpróbál rám mosolyogni. – Fogalmam sincs.

Amíg kint várunk, Mr. Smith végre elmozdul a lifttől, közelebb lép hozzánk, egészen az ablakig, amelyik Nai szobájára néz. Ahogy beles rajta, a roló árnyéka csíkokat rajzol az arcára. Én még mindig képtelen vagyok Naira nézni, inkább őt fürkészem. Mr. Smith arckifejezése végre hasonlít a régi önmagára.

– Rosszul néz ki? – kérdezem.

– Tudod, hogy sosem hazudok a diákjaimnak, Red, ugye? – kérdez vissza.

Bólintok.

– Rosszul néz ki. – Naomi felé bólint. – Azt hiszem... azt hiszem, Rose-nak szüksége van rád.

Amikor végre ráveszem magam, hogy benézzek, látom, hogy Rose ökölbe szorított kezét az arcához szorítja, a szeme tágra nyitva, a teste láthatóan reszket, ahogy az előtte fekvőt bámulja. Bejutok a szobába anélkül, hogy felfognám, megragadom a csuklóját, és visszahúzó az ajtó felé.

– Nem, nem, nem! – üvölti, és kihúzza a karját a szorításomból. – Nem. Nem hagyhatjuk itt, egyedül. Nézz rá, Red! Nem maradhat egyedül.

– Rose, ne már – mondom. – Azzal nem segtünk rajta, ha kikészülünk.

– Nézz rá! – követeli Rose.

Odanézek. Látom az összezúzott, zöldes-lilás arcát. És most már abba sem tudom hagyni a bámulását, mert ez az arc annyira más, mint amilyenre emlékeztem. Nehéz elhinni, hogy ez ugyanaz az ember. Kötés van a feje körül, nem látszik ki alóla a hosszú, sötét hajának egyetlen tincse sem. Egy másik kötés átlósan fut végig az arcán, vörös foltok kísérik. Minden látható porcikáját sötét zúzódások tarkítják, az egyik szeme csukva, a másik a kötés alatt, a ragyogó sötét szemét mintha örökre kioltották volna. Gépeket látok, hatalmas cső áll ki a szájából, a kedves mosolyt, amire emlékeztem, szörnyű sikollyá változtatva.

Kábelek nőnek ki a testéből, olyan, mintha félig gép lenne ő is. És akkor rájövök. Megértem, miért üvöltött és reszketett Rose. Rémisztő látvány.

– Gyerünk – mondom, és óvatosan kihúzó őt a tereméből. – Össze kell szednünk magunkat. Erősnek kell lennünk.

Kivonszolom őt, és becsukom magunk után az ajtót. Erősen magamhoz szorítom.

– Hogy van? – kérdezi Leo. Nem kell válaszolnunk. – Ha rájövök, ki tette ezt vele... – sziszegi, és ökölbe szorítja a kezét.

– Mi van, ha ő csinálta magával? – Ashira, Nai testvére mintha a semmiből bukkanna elő.

– Ash! – Rose kibújik az ölelésemből, és Nai idősebb féltestvéréhez rohan, aki csak áll ott, miközben Rose átöleli, és a pulcsijába zokog. Nézem Asht, olyan nyugodt, olyan higgadt. Mintha kívülálló lenne.

– Nem gondolod, ugye? Ő nem tenne ilyet magával – mondom. – Nai boldog volt, tényleg boldog. Mielőtt eltűnt, ledőltek körülötte a falak. Nem olyan volt, mint régen, most nem bántotta senki, nem kellett elmenekülnie. Minden megváltozott, amikor összeállt a banda, és ott voltunk neki. Senki nem csesztette őt azóta. Ennek semmi értelme.

– Nem. – Ash elfordul Rose-tól, és hirtelen meglep, mennyire hasonlít Naira, ugyanaz az orr és arcél, a sötét haj a vöröses ragyogással, ami tükörszerűen csillog. Naival ellentétben Ash nem sminkelte magát, nem vasalta a haját, természetesenre hagyta. Miközben Naomi folyton egyre merészebb outfiteket agyalt ki, Ash szinte ugyanazokat a ruhákat viselte mindennap: sokzsebes nadrágot, pólót, baseballsapkát, tök mindegy, milyen idő volt. Ez mindig tetszett benne, sosem érdekelté különösebben a körülötte zajló világ. De most, hogy a húga az intenzíven van, muszáj volt részt vennie valamiben. Látszott, hogy ez megviseli őt.

– Nem, azt hiszem, ennek az egésznek nincs semmi értelme.

Semminek sincs értelme. Meg kell találnom apát és Jackie-t. Nem tudjátok, hol vannak?

– Telefonálgatnak – mondom, és közelebb lépek hozzá.

– Ash, jól vagy? – Egy lépést hátrál.

– Én... – Ash megvonja a vállát. – Később találkozunk.

– Ez annyira elbaszott – suttogja Leo. – Ami történt veled, annyira elbaszott. Soha nem szabadott volna ilyennek történnie, haver. Ha Nain múlt volna, tuti kitalált volna valamit. Valami történt veled, fogadni mernék. Ő nem tenne magával ilyet.

– Ezt mondják az emberek? – Mr. Smithre nézek, hátha ő tisztába teszi a dolgokat, szeretném, ha elválasztaná az igazat a hazugságoktól. De ugyanolyan elveszettnek tűnik, mint mi. – Azt mondják, meg akarta ölni magát?

– Nem tudom. – Megvonja a vállát. – Bárcsak megmondhatnám! Nem beszéltem a rendőrséggel, csak Nai szüleivel, de azt hiszem, van esély rá, hogy ő esetleg...

– Nem. – Megrázom a fejem. – Ez baromság.

– Nai félt a víztől – mondja Rose. – Mindig azt kamuzta, hogy megvan neki, ha úszásóránk volt. Ha így lett volna, arról tudnánk. Megmentették volna.

Elakad a szava, és Leo karjába temeti magát.

– Azt hittem, ha megtaláljuk, minden rendbe jön – mondom. – De most nem tudom, mit tegyek. – Mr. Smith a vállamra teszi a kezét. – Nem tudom, mit tegyek – ismétlem, próbálom elkapni és állni a tekintetét. Azt akarom, hogy azt mondja, minden rendben lesz. Ha ő mondja, elhiszem.

– Nézd, ez mindannyiótoknak nehéz, nagyon nehéz. Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha most hazamennénk. Időt kellene hagynunk Nai családjának, hogy kiderítsék, mi történt, teret hagyni nekik. Ti is beszéljétek a szüleitekkel.

– Én sétálok – szólal meg Leo.

– Én is – mondja Rose, és Mr. Smith felé fordítja a fejét.

– Ön is meglesz, uram?

– Én, persze, jól leszek. – A fáradt mosolya azért megnyugtató. – Nézzétek, a doktornő is megmondta, hogy Naomi kemény csaj, meglátjátok, minden helyrejön.

Elindulunk, de ő még ott marad. A relaxa lamellái között néz be a kórterembe.

Mr. Smith több mint egy jó tanár, ő az egyetlen felnőtt az életemben, aki sosem hagyja elkallódni. És másokat sem a Thames Comprehensive-ben. Sosem kamuzik nekünk, nem vetít, úgy kezel minket, mint az embereket, nem pedig úgy, mint a birkákat. Ő olyan tanár, akivel bármiről lehet beszélni, ő tényleg meghallgat, és próbál segíteni. Akkor is számíthattam rá, amikor otthon kezdtek elcsesződni a dolgok. Megértette velem, hogy jó dolog önmagamnak lenni, hogy én nem vagyok olyan, mint a szüleim. Ő tényleg jó ember.

– A szülei még nem jöttek vissza – mondom. – Nem mehetünk el, míg vissza nem jönnek, nem hagyhatjuk egyedül.

– Ti mehettek – mondja. – Én maradok még egy kicsit. Megvárom őket.

Rose bólint, aztán felém nyújtja a kezét. A másikat meg Leo felé, és a lifthez vezet minket.

– Ez nagyon durva – mondja Rose, ahogy becsukódik előttünk a lift ajtaja. – Szóval asszem, nekünk is be kéne durvulnunk.